

Pesno pro tuláky všech rodokmenů

ORBIS

TRAMPUS

AKTUALITS°

= vydání CH =

OBČASNÍ- NĚKOLIKASTRAŇÍK - OBĚŽNÍ

Narozeno : 13. 8. 80

Začátečník . . .

Vše, co je zde napsáno

jsm si někde přečet, zaujalo mě to

a dávám na vědomí

široké tramské veřejnosti . . . .

-----
p ř e k l e p y x g chyby musíte prominout

POZOR / POZOR / POZOR

Zalíbil-li se ti tento "občasník" a jsi-li sběra tel, přepiš toto vydání. OPIS pošli dál a TEPRVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ !!! Sta čí-li ti přečtení, předej pak OTU dál spřízněným duším.

Nechte kolova k POUZE 14 DNU^o ode dne narození !!

x x x x x

redakce

Z A P R Á Ě N Ě J . R O K Y

Když tak šlapete navečer, všude mokro a nikde žádné kousek suchého místa, který voní klidným spánkem, je to zlý. A když s e potom proderete mokrejma větve, který vám zmokřej poslední suchou nitku za krkem, na louku, kde trčej k nebi dva baráky, poslední kus civilizace v tomhle zapomenutým kraji, je vám jako vo Ježišku.

Narazili sme na ně v době, kdy už člověk nemá chuť a ni nadávat, ani jíst, prostě, kdy ž už je docela na dně. Dům a stodola. Prázdný. Lidi, dneska spíme jako lordi! Sednička s kamnema v posledním tažení, šmolkovéj štop, podepřenej trámy mohutnýho dubiska. Prošli sme do sinky. Všude visela, ležela nebo stála ta vobrovská ~~práce~~ a mravenčí práce minulejch let, na kterou se jen díváme jak mizi, rozpadává se a trouchniví. Přitesaný fošny, vyřezávaný kytka, vo kterejch se louce zdává před spaním, když táhnou syrový podzimní mlhy, stolička s nohama na věky vhnutejma, jak na ní sedával stařík, dokavad mu ešt slunce svítile, nebo schody do patra s drádem, hrubým jako smirk. Schody, kdy ž sme po nich stoupa li nahoru, vrzaly pod tou tíhou tři těl, která je tak nečekaně zalehla.

Když sme vtevřeli nahoře dveře, za čínalo nám bejt nák divně u ~~zde~~. Cívěly na nás almary a truhly, některý povotevěný, přikrytý pavučinou a vzduch zavřenej tady už bůhví jak dlouho, nám nák nešel do nosu. Postel v koutě, dávno už vychladlá vod posledního nocležníka, nás zvala, ale ten divnej pocit, co stál před ní s rostašenejma rukama, nás držel na místě. Šaty visely z truhly, vyšívány, s pentlema a peniskama, s krajkou, vybledžou, jak starej barvo tisk.

I boty si tu někdo přichystal, vysoký, fraježský, který v hospodě jednou za rok zadupaly furiantský solo a rozkřepčily se po dlouhým půstu. A na šái starej kalendář s plesnivejma listama. V koutě konvice s dlouhým krkem, z který nikdo jaktěživ nepil, ta stála po dobu svý éry určitě někde v kredenci se svatejma vobrázkama a s klíčem v hrnku na poliče.

Jen čas tu hospodařil a ticho, co člověku svíralo hrdle. Schody zase zapraskaly, když sme sestupovali dolů. Pod sínkou se votevíral černej kráter sklepa. Podmáčený schody, zborčený stranou, zelenaly plísni jak bludičky na bejvalejch močálech. Dole kapala voda, prostupovala základy, plazila se po zdech, leptala je a drolila. Vyšli jsme dvěma do studený noci. Vy toužená střecha a kus suchýho místa se pomalu plížily dozadu, jen střecha na nás vystrčila proti tmavému nebi eště naposled svý trouchnivý došky a pak jí zakryl černej stín lesa. A my šli pořád dál, loukou, kde sme se bořili po kotníky, lesem a křovíčem eště, dál a pryč, unaveně a tiše, jako člověk co zatlouk svůj poslední hřebík a de vodevzdat nepotřebný kladivo.

/Miloš Kohout/

X X X

S E R P E N T I N Y

Když jel vláček z kopce, vedle kolejí skopce, vláček už je pryč a ti berani se pasou koušek dál na louce. Pa se je tam holka v kábouce, nedělal jsem kravál, vona se mi líbila a tak jsem na ní mával, vona taky mávala a pak se někam schovala. Když jsme se pak našli, sebral jsem jí tu mašli, tu co měla ve svejch krásnejch kaštanovejch vlasech. Vlasy jí spadly přes ramena a jak se tak vlnily, připomněly mi serpentiny. Ty mizerný serpentiny, na tý štrece kterou musím ještě dneska šlapat jen proto, že jsem klukům slíbil, že večer budu na campu.

Jenom proto? Tak jsem jí řek: "Seš hezká, líbíš se mi, fakt, ale co z toho? Copak ty víš vo tom co vítr drncá večír, když usínám pod břízou? Mohla bys mít ráda Trampa? Asi bys kvůli mě dostala doma vejprask. Vaši by mě prostě nesneali." "Snad bych tě měla ráda, ale Ty bys mi pořád utíkal. Jsi jako vítr, který přináší jaro, ale chvíli na místě neposojí a letí zas dál..." "Znám mnoho krásných slov, však to nejkrásnějšíj Ty děvčátko nebudeš znát." "Mílíš se, znám ho, je to přece Láska!" "He, láska to není. To slovo mě stále láká, stále na mě kývá a volá mě v svoji náruč a pro něj jsem vobětoval i lásku. To slovo šeptá vítr, zpívá ho vodopád. Baučí ho šmelák i havran ho krákorá, já ho slyším znít

všude a teď ho hraje i cvrček na tý své bluegras-
sový housličky. To slovo se jmenuje Svoboda! A bez
ní ani láska nemá cenu. Smutně se na mě usmála.
"Ahoj tuláku a někdy se vrať.
Vyrasil jsem proti slunci nahoru do kopce do těch
prokletejch serpentín. Prokletejch? To rozhodně ne,
mě byly najednou moc milý, vědyt tam za kopcem je
svoboda.

- BILLY BRAWLER -

/Není už tak docela pravda - pozn.red./
Danny nečti to !!

x

x

x

JAK SE KUPUJE LOKOMOTIVA

Ty hele, já našel pěti korunu, no takovej bůr to
je měň...
Ty partáku, co si za něj koupíme. No von takovej
bůr zaseje není nic moc. No kdyby se sehnala taková
vojetá lokomotiva...
Vone by to bylo vlastně fajn mít lokomotivu...
Ty Frede, kup mi lokomotivu.
Jé zahoukej, hele voná má i kolečka a voni se toče.
A koukni, ten srandovní komín... A může vozit lidi,
má i vagony.
Ty partáku, kup mi tuple lokomotivu. Najdeme si
nějakou vopuštěnou trat a budeme si jezdit jako
páni... A já budu krást uhlí a dříví aby bylo
furt dost páry... Ty partáku, že ji koupíš.
Za nějakou chvíli opouštěli dva otrhaní vandráci
hračkařskej krám...
Byl plnej smějících se lidí - Ale oni byli vážní,
vědyt kupovat lokomotivu, to není žádná s rande...

- MUVY -

x

NALEVO DOBYTEK, VPRAVO DOBYTEK - DIVOKEJ ZÁPAJ

Jak je to s létem pod širákem ?

"Širáček" v souvislosti s nocováním vyjadřuje zlehčující, ba až pohrdavým způsobem něco tak krásného a velebného, jako je klenoucí se širá obloha nad hlavou. Pod širákem lze nocovat se zásady - jako draní trampové, příležitostně - jako třeba my při náročných bojových hrách na táborech, kdy jsme uklouzli svedřepým nepřítelům a ukořistili pár hodin lehkého spánku v lese nebo nakonec - s prosté nevyhnutelností jako turisté na pochodu, když jim pohas naděje na postel.

Červeně značené dálkové hřebenovky v Moravsko-slezských Beskydách míří z Trince po polské hranici ke Gírové a dál přes Velký Polom., Slavič a Prašávou do Dobrotic 94 km, nebo z Malého Polomu přes Bílý Kříž, Konečnou a Kladnatou na Radhošť 55 km. Procházejí nejvyhledávanějšími místy líbezných hor, ale střech nad hlavou tu turista s batohem nenalezne.

"Stravování nebízíme turistům běžně, ale dobře cítíme, že naše kapacity ubytování nestačují", poctivě přiznal za Beskydské hotely a restaurace vedoucí oddělení Radomír Skotnica a vysvětlil: "Většinu horských chat jsme vyčlenili pro školské, pionýrské a jiné rekreační akce a hygienici nedovolí, abychom tam ubytovali průchozí hosty. Pasanty můžeme uspokojit jen v několika málo provozovnách, např. štěstí v novém hotelu Tetřev na Velkém Polomu, na Slaviči, v chatkách pod Konečnou nebo na Beskydě."

O slovech vzbuzujících naděje jsme hned zapochybovali, dostatečně poučení životem. Ukázalo se, že pravem. "Litujeme, jsme plně obsazeni," odpověděl nám zdvořile, ale s důrazem pod Konečnou. "Poblíž? Tady žádné ubytování nenajdete a jak je to dál, nevíme," příliš nás nepovzbudili k dalšímu pochodu. Po 15 kilometrech v chatě na Beskydě se dozvídáme: "Ceňok Brno zcela vyčerpал naši kapacitu pro rodinnou rekreaci, praskáme ve švech."

Můžeme meditovat nad vyhlídkami pěší turistiky

v Beskydách. Ztratila tu po požárech staré turistické útulny nad Ostravicí, na Beskydě, na Lysé hoře a Kozubové. Podniky převzaly pro svou rekreaci turistické chaty na Kotaři, na Ropičce, na Gírově atd. Nová výstavba pokračuje pomaleji. Keltská salaš Ebeka pod Hlavatou se přestavuje na hotel. V příštím roce tu má být 40 lůžek, ale na trase E nechají automobilisté pěšákům sotva postel.

Dřív nebyly s turistickým přespáním takové potíže, chaty sloužily opravdu pěší turistice a člověk s batohem mohl spoléhat, že se všdycky nějak vyspí pod střešou - v nouzi v šenku na lavici. Pravda ovšem je, že za oněch časů hory nepatřily takovým tisícům lidí jako dnes a že se tehdy spokojili daleko skromnějšími službami. Poptávka v rozsahu i obsahu vzrostla, na hory se sřídka jezdí na krátko spíš na týden nebo na dva. Zajistit v takových poměrech dostatečné ubytovací kapacity pro všechny by znamenalo zničit hory zničit to, co tam hledáme.

Zdá se, že jediným řešením pro toho, koho na dálkové hřebenovce zastihne noc /v létě lepším, než se letos nabízí/, je jediná poslední možnost. Zmínili jsme se o ní hned na začátku, totiž o spaní pod širákem. Rozhodit spací pytel na suchém místě dřív, než přikvaří tma, ráno časné vstát, sbalit a pustit se dál. Nezůstala by ani stopa. ALE . . .

"....ALE to už lze chápat jako táboření a odporuje to novému českému lesnímu zákonu 96/77 Sb., který je dost přísný," poučili nás na odboru lesního a vodního hospodářství a zemědělství na ONV ve Frýdku Místku. "Jeho paragraf 18 výslovně stanoví, že v lese je zakázáno rozdělávat chmýří a tábořit mimo vyhrazená místa, i kouřit v době zvýšeného nebezpečí požáru. Výjimky se vztahují např. jen na lesní dělníky. Jiné nepovolíme, v Beskydách jako chráněné oblasti zvláště. Za porušení zákazu mohou lesníci na místě uložit blokovou pokutu až do sta korun."

Takže už ani POD ŠIRÁKEM. A jak tedy? Mohla by to vyřešit povolená tábořiště aspoň pro ty, co si troufají unést celou výstroj. Ale když známe okolí většiny dosavadních povolených tábořišť, okolím poznamenané hladem po palivovém dřevu, tyčích a kolicích, hromaděním obalů a odpadků jídel a jiných

pozůstatků, ani bychom si příliš, aby takových míst v klínu hor, na jejich vrcholech a hřebenech přibývalo. Zřejmě čas vícedenních pěších túr, čas táboření, čas nocí pod širákem už miji a propáel ho, kdo ho nepeznal.

B. MORAVEC

tolik tedy zpráva z tisku....

POZN. RED.

Já sě tramp i turista se závěrem tohoto článku ne-souhlasím.

JEZDIT POD ŠIRÁK SE BUDE DÁL.

Chce to jen vědět jak se správně v přírodě chovat! s Hegle: TREMPA STYD SE, POZNA-LI NASTRÁK KDE JSI-TÁBORIL, by mělo být křídem každého tuláka co si říká TRAMP.

Sám mážu posloužit z příhodou z letošního velkého vandru u Vranovské přehrady.

"Když jsme vystoupili v Šumné z vlaku, tak jsme si to namířili rovnou po silnici směr Onšov a když jsme dorazili k prvnímu konci lesa po pravé straně silnici vnořili jsme se do jeho hlouby. Podle mapy jsme za necelý kilometr měli dorazit k potůčku, který měl v těchto parných dnech místech večerního vaření. Potek jsme našli. Uprostřed lesa na cestě jsme tedy rozdělali ohně a dali do přípravy jídla. Po chvíli po cestě přicházel pán s puškou. Zrovna jsem se vracel od báglů k ohni. Myslel že ohně před ním ohně uhasit a už volal abych to nehasil. /Je te dy důležité na koho zrovna narážíte/ Pak jsem se o něj dozvěděli, že je členem místního mysliveckého spolku, a jde se kouknout na jezevce, který měl nedaleko noru. Sám byl také násoru že jde v lesě vařit, jen se musí najít rozumné místo.

Ještě jsme se ho ceptali, jetli neví o nějakém vhodném místě na přespání.

Pak šel dál za obcházku za jezevcem. My jsme vařili dál. Po pár minutách jsme měli další návštěvu. Zdálo se to být horší. Byli to dva starší lesníci z místního ~~záměstí~~ poleší. Jejich první slova byli, jestli víme, že kdyby nás tam chytili SHBáci tak by to stálo 500,- Kčs. Jak jsme se dozvěděli že nás pozorovali dalekohledem když jsme konverzovali s prvním

myšlívce.

Takže druhá návštěva byla také bez následků. Když jsme dojídali večeři tak se z obcházky vrátil myšlívce. Taky nám poradil, že kdyby sme chtěli, tak asi stopadesát metrů odtud má krmalec. V dobré jsme se tedy rozešli.

Ke krmalci jsme se koukli, ale nakonec jsme si ustlali mezi sarčkama na jehličí.

- - - - -
/toť tedy epizoda z letošního velkého vandru na téma "rozdělávání ohně v lese"/.

Na závěr bych chtěl připomenout že je samozřejmé, že když jsme odcházeli, nebylo po ohni ani památky. Tak si myslím, že se vždy lze s lesákama dohodnout. Při nejhorším, by bylo zajímavé místo pokuty jim nabídnout lesní brigádu?!

Limonádový Joe

x x x

P R Á V Ě V Y Š L O . . .

DOKTOR OD JEZERA HROCHU - Miloslav Švandrlík
/Mladá fronta - edice KAPKA/

Miloslav Švandrlík je v široké čtenářské veřejnosti znám jako autor několika románových prací humornějšího charakteru, jako pravidelný příspěvatelem humornějších příloh týdeníků i deníků a v neposlední řadě i jako spoluautor stovek kreslených vtipů. Žertovná drobnokresba postav i postavíček, které dnes a denně potkáváme bez povšimnutí, to je svět i tohoto Švandrlíkova díla. Pozoruje ho se shovívavým nadhledem či karikujícím zobecnujícím úsměvem, ale tam, kde cítí lež, pokrytectví či přežívající maloměšťácké sobectví, obmažuje osten, nutí čtenáře k zamyšlení. Jeho katarze smíchem je očistou, po které následuje úvaha nad každým z nás. Předkládáme vám novelu o mladém, ambiciózním, leč nesmělém lékaři, který je obětí své chamtivé ženy a intrikářské tchyně. Obě se ho snaží doštít ke kariéře spojené se snadným vyděláváním velkých peněz. Obstará mu zdánlivě lukrativní místo lékařského dozoru na stavbě v daleké Africe. Zapomenou však, že MUDr. Došek je známý smolař, básnívec a pesimista.

x x

9. pokračování

Indiánské války se od boje bělochů lišily i tím, že při nich spravedlivi nezůstávali zajatci. Pokud se někde do zajetí dostal a nebyl umučen, přijal ho kmen jako svého příslušníka (obvykle se to stávalo ženám a dětem). Zajatý nepřítel Irokégů se mohl stát např. nástupcem em padlého bojovníka kmene, když se za líbil pozůsta lým. Obyvatelé severozápadního pobřeží své nepřátele zajímali, neboť u nich existovalo otroctví; nezřídka také podnikali válečné výpravy právě za účelem získání otroků.

Právě tímto zjevem indiánských válek bývalo i mučení zajtců - skutečnost, která nad jiné vyvolávala fanatickou nenávisť bílých dobytých a později se stala nedílnou složkou kdejakého brakového filmu či knížky.

I zde je však na místě říci, že "mučednický kůl" hrál svou roli jen v některých oblastech a zvláště na východě. Navíc potom mohl být zajatec, jak jsme si již řekli, adoptován. Vlastní mučení bylo krutým rituálem a stávalo se záležitostí žen, jejich příbuzný zahynul v boji. Zajatecova povinností bývalo naopak sžít se jakéhokoli projevu bolesti, neklesnout pod ranami a vysmívat se mučitelům až do smrti. Nejhrůznějším a dodržovaným ceremoniálem byla pravděpodobně "Slavnost jitřenky" préríjních Ponyů. Toto rituálu obětovali Ponyové zajatou dívku nepřátelského kmene, která nesměla o ničem vědět a teprve 3 dny před slavností byla ochráněna jako posvátná bytost. Čtvrtého dne před východem jitřní hvězdy přivedli dívku na ležení a kouzelník pouze naznačil její mučení. V okamžiku, kdy začala jitřenka vycházet, zasvištěly šipy všech mužů a dívku usmrtily. Střelby se už stáli skutečně ně všichni a za ty, kteří ještě neudrželi luk, stříleli jejich příbuzní. Potom bylo jitřence obětováno dívčino srdce. Překvapivý byl konec tohoto krutého zvyku: Začátkem 19. století jeden mladý a odvážný ponyjský válečník osvobodil dívku v kritický moment z pout, posadil ji na koně a ujel s ní. Když se vrátil, zjistil ke svému údivu, že ostatní se nejen něho nezlobí, ale jsou nadšeni jeho činem. Od té

doby se také Slavnost jitřenky nekonala.

LUKY A ŠÍPY se staly během staletí nejrozšířenějšími zbraněmi severoamerických Indiánů. Používaly se jich ve válce i k lovu a jejich délka a tvar se lišily podle účelu, materiálu a kmenových zvyklostí.

Luky v zásadě dělíme podle toho, z kolika kusů byly vyrobeny. Eskymáci používali např. trojdílný luk z kostí nebo klů, ve východní oblasti měli celistvé luky topolové, dubové, ořešákové (nebo jiné tvrdé dřevo), prérizní Indiáni stříleli z vrbových luků stužených šlachami a na západě bývalo podle možnosti vybíráno dřevo cedrové a tisové; setkal i bychom se však (v oblasti Skalistých hor) i s luky z bizoních rohů. Tětiny bývaly obvykle ze zvířecích šlach.

U šípů hrála důležitou roli hlavice, která mohla být dřevěná, kostěná, měděná a nejčastěji kamenná. Různé tvary hlavice - např. Tupé a rozštěpené měly šípů Čipevají a Pohutů, kteří jimi stříleli ptáky.

Svůj význam měl také způsob zasazení brků na konec šípů. Peří mohlo být zasazeno po celé délce šípů (Eskymáci), či na končiku, rovně nebo spirálově, a to ve dnu, příp. ve třech řadách.

K luku rovněž patřil kožený, u pobřeží Pacifiku cedrový **TOULEC**. Bohatě dekorované toulce nosili Indiáni kanadští a prérizní.

Luky a šípů byly pro Indiány velmi cenné a jimi jako chlapečci se je učili vyrábět. Znamenalo to především najít vhodné rostlé dřevo, sloupnout kůru a nechat je delší dobu s chnout.

Poměrně málo se v Severní Americe uplatnily tzv. **FOUKAČKY**. Byly to duté trubky z rákosy, asi 180 cm dlouhé, do nichž se vkládaly lehké, asi půlmetrové šípky z bílí či bodláků, které se vyfukovaly. Irokézové a jihovýchodní Indiáni užívali této zbraně i k lovu ryb. Mnohem větší oblibu měla foukačka mezi jihoamerickými Indiány (válečné trubice až 3 m dlouhé!) a stávala se s mrtejnou zbraní, zvláště když byla hlavice šípky napuštěna jedem.

Přes všechno to, co jsme si o indiánských válkách doposud řekli, je nutné si uvědomit, že byly velmi primitivní. Tak např. anglický válečný luk dvakrát větší dostřel než luk indiánský a sotva 100 většit

pověsti, že Indián mohl vystřelit do výše 10 šípů dřív, než první z nich dopadl na zem. Na druhé straně kovové nože, sekery, hroty šípů a střelné zbraně učinily z Indiána velmi obávaného nepřítele, připočteme-li k tomu jeho znalost přírody, neslyšný pohyb, stopařské umění, zkratka vlastnosti, pro které se s tal pověstným.

/pokračování/

X X X

BEZEJMNÁ POVÍDKA

Jdu jako vědycky tam nahoru. Je večer a k tomu mlha. Ženu se do kopce jak bajček splašenej, jsem zpocenej v obličejí a košile se na záda taky lepí.

V mlze blejskne světlo, jdu ze zvědavosti blíž a vidím jak někdo sedí u ohýnku a k tomu pokouje z takový divný fajfky.

Zastavím se kousek od něho, řeknu svý "ahoj" a koukám.

Nákej divnej bágl se povaluje o kousek dál, na něm je klobouk ve kterým je kousek kapradí. Dívám se nedůvěřivě na něj, a stojím.

Kejvne hlavou abych si sed, řekne "ahoj" a usměje se. V duchu mě napadá myšlenka: Proč je tady sám? Podává mi esus s čajem. Má divnou chuť. Je z jehličí a lesních bylinek ... říká, jakoby čet mý myšlenky a modravej kouř zakrývá jeho vousatou tvář...

Uarkávám trochu tý horký tekutiny a povídám mu: "Ty budeš tady spát?"

Kouká do vohničku, ohřejvá si ruce, potgm pokrčí rameny. Zapalují si cigaretu a říká mi: "Jestli chceš, pojed se mnou na Klondyce."

Zavrtí hlavou: "Bůh ví, kde budu zejtra..."

Chvilí je ticho, koukáme do ohně, jen vítr v korunách stromů šumi. Típám vjgla, svedám se, hodím přes rameno Uešku a jdu k němu. Podávám mu ruku, říkáme si ahoj a odcházím...

Udělám asi dva kroky a otáčím se: "Jo, abych se představil, úpln..." přebáhne mi mráz po zádech. Co vidím: žádněj vohýnek, vůbec nic, valím voči a jsem z toho celej pryč.

Jen koruny stromů tiše šeptají...

Pláket.

SVATBA BOKU NA PRAZE 7 !!!

/exkluzivní reportáž pro OTU/

Za pražského Prkhotelera stojí komplex několika malých přisedlých dřevěných budov ve kterém sídlí národní výbor Prahy 7. Snad právě pro podobnost těchto chatepek s Občasníkem si ho Houla s Hankou-Šotkem vybrali jakožto dějiště svých odšpekrdávek.

Slunečným dopolednem 1. srpna 1980 přichřely k Veletržnímu paláci svatební tramvaje ze kterých postupně vystoupili Pedro, Rigi, Ruka, Masaška, Háňa, Jerry, Kavče, Čára, Beraška, Johnny, Malej Jirka, Kitty, Štír, Kretas, Cimburá a Fox se Sylvou a oběma Krošiky... Blouho na sebe nenechal čekat ani snoubenci a jejich sekundanti, tj. Česílko, Miki a demižon. A tak se mohlo začít:

Neuváženě jsme byli do prostor radnice vpuštěni všichni. Čára měl na sobě poprvé v životě moderní, slušivý oblek. Málem se mu to stalo osudným a Houlovi by zůstala svoboda. Po objasnění situace matrikáře se rozpoutal vlastní obřad. V rukou Břítí Berašky oděného v ajanboňáckou uniformu přikrášlenou o.k.rakouským metálem a marshallskou hvězdou SOH vrčela kamera, Masaška se blýskal bleskem, Rigi v kratasech a v tričku poskakoval okolo obřadního stolu s foťákem, svatebčané nebyli z nejukázněnějších, Houlova ramena se chvěla potlačovaným smíchem a do toho všeho vykládal cosi nesmyslného úplně zmatený oddávající soudruh inženýr, jak ho titulovala popletená matrikářka. Svatba s účastí tolika kamarádů, zato s vyjímkou Benichovy matky a tety bez příbuzných, bez prstýnků a s takovými novomanželů, to bylo právě podhoubí pro Šotka Jáchyma, který si úspěšně zaskočil všemi zvyklostmi obřadu. Nakonec to ale dopadlo dobře - snoubenci si řekli "ano". Nezbyvalo než pogratulovat /důkladný Čára, šťastný, že spasil svobodu, třívat/ a vypadnout ven.

Všichni účastníci obřadu jsou již venku, když novomanželé a v šoku hledí tváří v tvář

Portrétu dřevorubce, obrazu Mistra Štíra, který vytvořil v deseti letech a do rámu obdobné kvality a vlastní výroby jej v osmadvaceti vsadil Cimbura. Druhým darem byl nádherný, neprodyšně zabalený balíček Ložnicového parfému vhodného pod postel, aby se to hejbal samo, čili čtrnáct dnů na slunci odleželá bedýnka oleňouckejch syrečků, kterou věnovaly Spojené osady Hvězd. A pak nastala nejradostnější událost dne - otevřel se a spola vyprázdnil demišon moravského červeného. Tím se sláva uzavřela.

Všichni nastoupili opět do svatebních trasvajů a odpílili za svými radostmi a strastmi. Novomanželé, oba svědci a Houlova maminka a teta srazně odešli pěšky k Hance-Šotkovi na svatební trachtaci, při které se Málo málem naučil kouřit.

Tak Hanko, Houlo, Mirku, Edo, Málo, Jáchyme a Dýme, ať je Vaše společná životní štreka aspoň tak šťastná, jako byla svatba neobvyklá! Ahoj!

/zreportoval Cimbura/

R o s a

Každého dne ráno
nabízejí
široké listy lopuchů
kapičky rosy
slunci
k snídani

Vztažené ruce k modrému
nebi
a kapka rosy
na dlani

Ty smutné lopuchy
svou šedou zelení
vítají teskně
svítání

Aby se slunce smělo
den co den
snídat
elzy lopuchů

/Jindra z Plzně/

Člověk má spát jen když se to hodí. Jinak je škoda času.

/Vladimír Páral/

Ano.

/poslední slovo svobodného Houly/

... Pevný řád ... /Brontosauři/

1. Všechno pevný řád svůj má, lidé zvlášť
 všechno místo svoje má, lidé zvlášť
 a je krásné cíl svůj mít,
 vědět kam a za čím jít
 může každý věř mi, chce to jenom chtít.
- R. Máš v rukách svých, kam zítřejší den půjde
 máš v rukách svých, že to co děláš někdo koupá
 a když koupí neprohloupí, máš v rukách svých.
2. Třeba tesař, cukrář nebo lesák, ten se má
 mezi stromy žít jen tak, ten se má
 prací vůni dřeva mít
 když má řízeň u potoka pít
 může každý věř mi, chce to jenom chtít.

Slyšel jsem, zjistil jsem, inserce, rá zné . . .

-
- MÚNY koupí veškerou literaturu o dolování a hornictví, důlní mapy a jiné. Pište na adresu: Míla Prošek, Komárov u Hořovic 28, PSČ 267 62.
  - Táborští novomanželé Shorty a Wickie se chystají opustit tábořské ležení a přesídlit do Prahy...
  - HOULA se OŽENIL /viz reportáž/
  - Kdo má doma nepotřebná rezítka, ať obrázková nebo nějaká stará?! Zašlete je na adresu redakce pro potřebu dekorace tohoto plátku.
  - LIM. JOE shání poštovní známky, případně i celé obálky se známkama všeho druhu.
  - Trampské nakladatelství TULÁCKEJ OBZOR chystá k vydání Cimburovu sbírku "Vobyčejný vandry a Probraný spisy".
  - 21.8. oficiálně vyjdou turistické mapy: Tábořsko a Českomoravská vrchovina-Pelhřimovsko.
  - zároveň vyjde kniha "Trestní kodexy (trestné činy, přečiny, přestupky), text s judikaturou Cena brožovaná činí 44,- Kčs.
  - MÚNY poslal pozdrav z velkého vandru po Slovenském krasu a Kremenci.

.....

REDAKCE : Limonádový Joe

Josef Medlín - Vlastislavova 565/13, Praha 4
Nusle 140 00

Cena : nevyčísľitelná

PATISK DOKÁZAN   ! ! !

Nerosšľiľuje PNS

